

Ongegeneerd Onderbanken...

Stak ik de vorige week nog de loftrumpet over enige terughoudendheid en het met respect behandelen van de openbare bermen, deze week was het bitter te moeten constateren dat toch weer hele stukken berm in de Moltweg en de Grachtweg het slachtoffer waren geworden van blinde maaiwoede. Dinsdag de 18 mei, een kleine maand voordat het maaiseizoen voor de overheid aanvangt, was reeds het eerste perceel aan de Moltweg kaalgeschoren. Dat voorspelde niet veel goeds, want een Bingelraads gezegde luidt: "Als één koe de staart opsteekt, beginnen de andere koeien reeds te rennen"

En jawel hoor, 's woensdags was het leed reeds geschied, over een groot gedeelte van de Grachtweg en de Moltweg waren de openbare bermen veranderd in een biljartlaken. Net zoals het vorig jaar laat men het maaisel maar liggen en trekt men zich geen zier aan van de overheid, van een maabeleid en wat veel erger is, van nog een klein beetje overgebleven natuur. Hoe ziek moet je zijn om, tegen alle meningen in, het openbaar groen te vernietigen of is dat koppigheid of respectloosheid?

Als men zo ongegeneerd te keer gaat zou je haast gaan pleiten voor het afrasteren van de openbare bermen ter bescherming tegen de vandalen die daar duidelijk anders over denken. U weet, dat dreigde het vorig jaar ook te gebeuren in het Heuvelland en daar was nogal wat over te doen. Zover hoeft het hier niet te komen, want de meerderheid van de agrariërs vertoont niet zo'n uitdagend gedrag en gaat zorgvuldig met zijn natuurlijke omgeving om. Zouden dan enkelen het voor velen bederven???

Laat ik het positief afsluiten. Vandaag is het buitengebied weer fantastisch mooi. De ondergaande zon werpt haar gouden schijn over de blauwgroene tarwevelden. Je ziet het eerste aardappelstruikje voorzichtig door het bovenste harde lösskorstje priegelen. Heel voorzichtig alsof het de wereld het eerst wil verkennen. De merels en mussen en alle andere vogels zie je bezig met hun nesten of het voeren van hun jongen. Wilde duiven bedrijven ongegeneerd hun liefdesspel op de nok van de daken. Zij maken niks kapot, zij passen bij het landschap en de lente en het leven. Daar kunnen sommige mensen nog een voorbeeld aan nemen.

Pierre Lindner